

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Tdo/65/2017                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9017200170                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 09.04.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Štefan Michálik          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:9017200170.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9. apríla 2018 v Bratislave v trestnej veci obvineného ml. K. L., pre porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27. mája 2016, sp. zn. 1Tk/2/2014, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom, sp. zn. 1Tk/2/2014, zo dňa 27. mája 2016, rozhodol, že ml. E. I. je vinní z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., ml. K. L. je vinní z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., na skutkovom základe, že v presne nezistenom čase od 23:05 hod. dňa 12.01.2014 do 00:15 hod. dňa 13.01.2014 v obci V. X. F. na O. XX v úmysle kradnúť, spoločne neoprávnene vnikli do obydliá poškodenej nebohej T. A. tým spôsobom, že preskočili oplatenie rodinného domu a po vniknutí na pozemok vylomili vchodové dvere garáže, z ktorej odcudzili voľne stočené elektrické káble čiernej farby - 2 ks. o celkovej dĺžke 50 - 60 m a 1 ks nezistenej dĺžky, následne vylomili petlicový zámok na vchodových dverách šopy, z ktorej odcudzili 1 ks elektrického kábla o dĺžke 15 - 20 m tak, že ho odstrihli z kosačky a následne sa rozhodli násilným spôsobom vniknúť aj do rodinného domu a to tým spôsobom, že vykopli vchodové dvere a vošli dnu. Ako prvý vošiel obv. I., ktorý potom, čo v chodbe domu zbadal oproti sebe stojacu poškodenú neb. T. A., niekoľkokrát ju päťami silno udel do oblasti tváre, následkom čoho poškodená spadla na zem a zostala nehybne ležať na chrbte, obvinení sa zatiaľ letmo porozhliadli po dome, obv. ml.

I. zo stolíka na chodbe, pri ktorom poškodená ležala, odcudzili mobilný telefón zn. MAXOM MM 460, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX spolu so SIM kartou Orange a vzápätí na to, ako videl, že poškodená dvíhnutím hlavy a podopretým predlaktím urobila pohyb naznačujúci, že by chcela vstať, podišiel k nej a opakovane ju päťami silno udieral do oblasti tváre, pričom v ďalšom obvinených vyrušilo zaregistrovanie po ceste popri dome prechádzajúceho služobného vozidla polície, v dôsledku čoho sa zľakli a z domu ušli. V dôsledku fyzického útoku obv. ml. I. poškodená utrpela mnohopočetné podliatiny a odreniny v oblasti tváre, okuliarovité podliatiny v oblasti oboch očí, miernu deformáciu tváre so zlomeninami tvárových kostí, vpadnutie ľavej očnice do lebečnej dutiny, otvorené zlomeninu prednej plochy nosa, trznú ranu pri vnútornom kútiku pravého oka, podliatinu s dvomi povrchovými trznými ranami na záhlaví, trhlinu uzdičky hornej pery, tržno - pomliaždené rany na sliznici pier, podliatiny a odreniny na zadnej ploche horných končatín, podliatiny strednej tretine chrbta vpravo, v driekovej oblasti vpravo, na ľavom predlaktí a nohe, početné krvné výrony v mäkkých lebečných pokrývkach, zakrvácanie pod tvrdú a mäkkú blanu a do komôr mozgu, drobné pomliaždenie a opuch mozgu, vdýchnutie krvi do dýchacích ciest a do pľúc, prítomnosťou krvi v pažeráku a v žalúdku, prehltnutie odlomenej časti snímateľnej zubnej protézy, zlomeninu v oblasti prednej jamy lebečnej spodiny obojstranne, viaceré zlomeniny kosti tváre obojstranne, na následky ktorých zranená poškodená T. A. krátko po úteku obvinených v dôsledku úrazovo krvácavého šoku zomrela, pričom jej telo bolo nájdené dňa 13.01.2014 v čase okolo 9:30 hod. Odcudzením káblov a mobilného telefónu obvinení spôsobili poškodenej neb. T. A. nar. X.X.XXXX, trvale bytom V. X. F., O. XX škodu v celkovej sume 321,28-eur.

Mladistvému E. I. súd uložil podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a § 117 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Mladistvému K. L. súd uložil podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 117 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 116 ods. 1, § 119 ods. 1 Tr. zák. mu súd výkon uloženého trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky s probačným dohľadom. Podľa § 116 ods. 1, § 51 ods. 4 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. súd uložil obvinenému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výcvikovému programu a zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd oboch obvinených zaviazal spoločne a nerozdielne k náhrade škody poškodenej P. A. vo výške 1.741,28-eur.

Dňa 11. novembra 2016 podala voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1Tk/2/2014, zo dňa 27. mája 2016 dovolanie ministerka spravodlivosti podľa § 371 ods. 1 písm. i/ a ods. 3 Tr. por. z dôvodu, že uvedeným rozsudkom bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 10 a ods. 12 Tr. por., § 145, § 20, § 139 ods. 1, § 194, § 212 Tr. zák. v prospech obvineného K. L.. Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. žiadala napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1Tk/2/2014, zo dňa 27. mája 2016 vo vzťahu k obv. L. zrušiť ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

V odôvodnení svojho dovolania uviedla, že podstatnými dôkazmi pre ustálenie skutkového stavu a z neho vyplývajúceho následného podania obžaloby, ako aj rozhodnutia súdu boli práve výpovede oboch obvinených, ktorí ako jediní boli prítomní pri predmetnom skutku. Možno však konštatovať, že z ich výpovedí vyplývajú viaceré rozpory, najmä s ohľadom na neustále sa meniace tvrdenia oboch obvinených. Obaja obvinení menili svoje výpovede podľa toho, v akom štádiu sa nachádzalo vyšetrovanie, a to v podstatných (či K. L. kopol, resp. uderel poškodenú, kto na poškodenú zaútočil) ako aj menej podstatných (kto navrhol ísť kradnúť, kto zobral mobilný telefón) okolnostiach. Obv. L. najskôr tvrdil, že obv. I. na poškodenú zaútočil iba pri vniknutí do domu a nespomenul aj tzv. druhú fázu útoku pred ich odchodom z domu. Neskôr po konfrontácii so spoluobvineným upravil svoju výpoveď tak, že obv. I. na poškodenú zaútočil aj druhýkrát a on ho do nej odsotil a chcel privolať pomoc. Obv. I. zas tvrdil, že poškodenú napadol aj obv. L., ktorý do nej minimálne aspoň raz kopol. Toto tvrdenie je podporené aj svedkom K. E. a P. I.. Nemožno súhlasiť s vyjadrením prokuratúry ako ani súdu, že výpovede oboch obvinených sa nemenili v podstatných okolnostiach a možno ich považovať za vierohodné. Na základe vyššie uvedených skutočností je nutné konštatovať, že nielen výpovede obvineného I. ale aj obvineného L. sú nejednoznačné, nedôveryhodné a rozporné, a preto je potrebné odstrániť uvedené rozpory.

Súd sa v danej veci nezaoberal ani vysvetlením, resp. nezhodnotil ďalšie skutočnosti zistené z miesta činu, a to predovšetkým ako sa poškodená po tak drastickom útoku dostala do kresla a ako prišla o vrchnú časť oblečenia. Vzhľadom na rozpornosť dôkazov v danom prípade možno konštatovať, že s poukazom na § 2 ods. 12 Tr. por. v prípade uvedených pochybností o skutkových zisteniach týkajúcich sa odborných medicínskych znalostí majúciich vplyv na meritórne rozhodnutie súdu vo veci, bolo v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci uvedenej v § 2 ods. 10 Tr. por. potrebné odstrániť zistené dôvodné pochybnosti.

Ministerka taktiež poukázala na znenie § 20 Tr. zákona a to, že aj napriek rozporným výpovediam oboch obvinených o priebehu skutku o tom, kto a akým spôsobom zaútočil na poškodenú, bolo preukázané, že v čase spáchania skutku sa na mieste činu nachádzali obaja obvinení, ktorí tam išli v úmysle prisvojiť si cudziu vec. Obvinený L. sa nachádzal na mieste činu, pričom sledoval útok obv. I. na poškodenú. Otázne je, prečo tomuto útoku nezabránil, z miesta činu neutiekol a neoznámil ho na políciu, ale na mieste činu zotrval, prehľadal dom, resp. izbu za účelom získania majetkového prospechu a následne ušiel spolu so spoluobvineným. Napriek tomu, že miera zavinenia, resp. intenzity konania obv. L. v prípade usmrtenia poškodenej mohla byť podstatne menšia ako u obv. I., je jeho konanie možné hodnotiť ako spolupáchateľstvo k obzvlášť závažnému zločinu vraždy.

Taktiež vo svojom dovolaní uviedla, že okresný súd nesprávne kvalifikoval trestný čin podľa § 212 a § 194 Tr. zákona, nakoľko v predmetnej veci boli naplnené všetky skutočnosti pre naplnenie znakov trestného činu podľa § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. - spáchanie trestného činu vlámaním, zmocnenie sa cudzej veci a spôsobenie malej škody. Taktiež u obv. L. nebola zohľadnená skutočnosť, že trestná činnosť smerovala voči chránenej osobe podľa § 194 ods. 3 písm. a/ Tr. zák.

Z uvedeného dôvodu je preto nutné konštatovať, že rozsudkom prvostupňového súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 145, § 20, § 139 ods. 1, § 194 a § 212 Trestného zákona v prospech obvineného K. L..

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava podaním zo dňa 28. novembra 2016, v ktorom uviedol, že to bol práve obvinený I., ktorý sa spočiatku o zapojení obvineného L. do fyzického útoku na poškodenú vo svojej výpovedi nezmieňoval, popisujúc len seba ako útočníka. Až následne, nevedno z akého dôvodu (zrejme uvedomujúc si, že obvinený L. sa vo svojej výpovedi vôbec nezmieňoval o tom, že by akýmkoľvek spôsobom fyzicky napadol nebohú poškodenú), vo svojich výpovediach, avšak aj tu do istej miery odlišným spôsobom, uviedol, že to bol aj obvinený L., ktorý sa podieľal na fyzickom napádaní nebohej poškodenej. Už v priebehu prípravného konania bolo vysvetlené, prečo bola obžaloba pre obzvlášť závažný zločin vraždy podaná len na obv. I., nakoľko zo záverov znaleckého posudku vypracovaného v súvislosti s pitvou tela nebohej poškodenej vyplynulo, že na jej tele neboli okrem závažných poranení hlavy zistené žiadne život ohrozujúce zranenia, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s jej smrťou. Uvedené znamená, že prípadné kopnutie do inej časti tela poškodenej, ku ktorému malo dôjsť zo strany obvineného L., nebolo konaním, ktoré by nebohú ohrozovalo na živote, ani zakladalo príčinnú súvislosť s jej smrťou.

Pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov,

musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Novelou Trestného poriadku č. 262/2011 Z. z. bolo doplnené ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por., ktorým sa zaviedol nový dovolací dôvod pre ministra spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Ministerka spravodlivosti - ako dovolateľ - je teda oprávnená napadnúť rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah vykonaného dokazovania, alebo namietat' porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci, avšak z ustanovenia § 371 ods. 3 Tr. por. nevyplýva jeho neobmedzené právo namietat' hodnotenie dôkazov vykonaných súdom, najmä pokiaľ sa konajúce súdy dôsledne týmito dôkazmi zaoberali. V dovolacom konaní, ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je to, ktoré je založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že ministerka spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo v neprospech obvineného v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav, resp. ak dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu. Zároveň je predmetné ustanovenie obmedzené materiálnou podmienkou vyplývajúcou z ustanovenia § 371 ods. 5 Tr. por., v zmysle ktorej sa môže tento dovolací dôvod použiť len vtedy, ak by to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky podané dovolanie odôvodnila predovšetkým tým, že proti sebe stoja výpovede dvoch obvinených, ktoré boli podstatnými dôkazmi pre ustálenie skutkového stavu a ktoré sa v podstatných ako aj menej podstatných okolnostiach odlišujú. Tieto výpovede obaja obvinení, predovšetkým obv. I., v priebehu konania menili, a tým teda vyvolávajú pochybnosti o vine, resp. nevine obvineného L., vo vzťahu k trestnému činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 145, § 20, § 139 ods. 1 písm. e/, § 194 a § 212 Trestného zákona. Taktiež spochybnila, že súd v danej veci nezhodnotil ďalšie skutočnosti zistené z miesta činu s poukazom na § 2 ods. 10 a ods. 12 Tr. por. ako i to, že v tejto predmetnej veci boli naplnené všetky skutočnosti pre naplnenie znakov trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák.

Dovolací súd sa po preskúmaní predloženého spisového materiálu, predovšetkým rozsudku prvostupňového súdu, konania ktoré mu predchádzalo ako i dovolaním ministerky spravodlivosti, stotožnil so závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd vykonal vyčerpávajúcim spôsobom dokazovanie, v potrebnom rozsahu na dostatočné zistenie skutkového stavu veci a tieto dôkazy aj v odôvodnení svojho rozhodnutia starostlivo vyhodnotil a dospel k správne záveru o vine obvineného K. L..

Dovolací súd s poukazom na námietku ministerky ohľadne rozporov v dôkazoch - § 2 ods. 10 a ods. 12 Tr. por. na tomto mieste konštatuje, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Proces dokazovania, ako z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania, je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom, ktorý určuje rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Prvostupňový súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj logickom súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto tomuto spôsobu z hľadiska pravidiel pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. Na tomto podklade sa potom konajúci súd veľmi starostlivo a podrobným spôsobom zaoberali skutkovým stavom, logickým spôsobom dospel k skutkovým zisteniam, a preto možno bez ďalšieho konštatovať, že bol skutkový stav u obv. L. správne zistený.

K ministerkou namietaným skutočnostiam o rozpore výpovedí oboch obvinených najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvostupňového súdu vyslovenými v odcudzujúcom rozsudku, ktorým konštatoval, že obvinený I. sa vo svojej výpovedi po vznesení obvinenia ku spáchaniu skutku priznal, pričom neskôr niekoľkokrát zmenil svoju výpoveď v menej ako aj viac podstatných veciach ako napríklad, či obv. L. kopol, alebo nekopol poškodenú a svoje tvrdenie napokon uzavrel tým, že ju vlastne kopol do tváre. Pritom toto konanie odôvodnil iba tým, že keď to L. hádže na neho, tak aj on to hodí na L.. Naproti tomu obv. L. svoje výpovede v podstatných častiach týkajúcich sa útoku na poškodenú nemenil, priznal svoju vinu za konanie, z ktorého bol obvinený a následne aj prvostupňovým rozsudkom odsúdený a jednoznačne usvedčuje spoluobžalovaného.

V tomto smere treba poukázať na vyjadrenie prokurátora k dovolaniu ministerky, v ktorom je jasne a výstižne uvedené, prečo nebol obv. L. obvinený aj z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 20 a § 145 Tr. zákona. Bol to práve obvinený I., ktorý sa spočiatku o zapojení obvineného L. do fyzického útoku na poškodenú vo svojej výpovedi nezmieňoval, popisujúc len seba ako útočníka. Až následne, nevedno z akého dôvodu (zrejme uvedomujúc si, že obvinený L. sa vo svojej výpovedi vôbec nezmieňovalo tom, že by akýmkoľvek spôsobom fyzicky napadol nebohú poškodenú), vo svojich výpovediach, avšak aj tu do istej miery odlišným spôsobom, uviedol, že to bol aj obvinený L., ktorý sa podieľal na fyzickom napádaní alebo nej poškodenej. Už v priebehu prípravného konania bolo vysvetlené, prečo bola obžaloba pre obzvlášť závažný zločin vraždy podaná len na obv. I., nakoľko zo záverov znaleckého posudku vypracovaného v súvislosti s pitvou tela alebo nej poškodenej vyplynulo, že na jej tele neboli okrem závažných poranení hlavy (útok obv. I.) zistené žiadne život ohrozujúce zranenia, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s jej smrťou. Uvedené znamená, že prípadné kopnutie do inej časti tela poškodenej, ku ktorému malo údajne dôjsť zo strany obvineného L., nebolo konaním, ktoré by nebohú ohrozovalo na živote, ani zakladalo príčinnú súvislosť s jej smrťou.

Taktiež aj v podanej obžalobe je uvedené, že výpovede obvinených predovšetkým obv. I. sa v priebehu konania menili, avšak aj súd s ohľadom na všetky vykonané dôkazy (znalecké posudky, výpovede svedkov, ohliadka miesta činu atď.) treba hodnotiť výpoveď obv. L. ako dôveryhodnejšiu, ktorá je verifikovaná v mnohých častiach práve inými získanými dôkazmi.

Súdom vykonané dokazovanie tvorí vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu dôkazov, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú záver o vine obvineného L. tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, vychádzajúc zo znaleckých posudkov, usvedčujúcich listinných dôkazov - správa o ohliadke tela mŕtvej, zápisnica a fotodokumentácia z ohliadky miesta činu a o vykonaní domovej prehliadky, analýzu výpisu hovorov, či výpovede svedkov. Ide kvalitatívne o také dôkazy, ktoré sú pre uznanie viny obvineného v uvedenom rozsahu dostatočné.

Čo sa týka námietky ministerky spravodlivosti vo vzťahu ku kvalifikácii trestného činu podľa § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. najvyšší súd uvádza, že táto námietka je čiastočne dôvodná a v tejto súvislosti poukazuje na stanovisko č. 11 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR 2/2015 (Trestný čin porušovania domovej slobody v ustanovení § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. predpokladá taký spôsob prekonania prekážky, ktorej účelom je zabránenie vniknutiu do obydľia, ktorý nenaplnia znaky vlámania podľa § 122 ods. 4 Tr. zák. Ak forma prekonania prekážky, ktorá bráni vniknutiu do obydľia, je subsumovateľná pod pojem „vlámanie“ podľa § 122 ods. 4 Tr. zák., ide o trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., t.j. spáchanie činu závažnejším

spôsobom konania (vlámanie - § 138 písm. e/ Tr. zák.). II. Jednočinný súbeh trestných činov krádeže podľa § 212 Tr. zák. a porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák. je možný vzhľadom na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov. Ak bol čin spáchaný vlámaním a tento znak je jednak zákonným znakom (znakom základnej skutkovej podstaty) jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov a jednak okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby u druhého z týchto trestných činov, použije sa dotknutá skutočnosť (vlámanie) len raz, a to v rámci právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája použitie prísnejšej trestnej sadzby. Prísnejšia trestná sadzba je v tomto prípade determinantom vzťahu špeciality a teda výberu právnej kvalifikácie činu buď ako jednočinného súbehu trestných činov, alebo použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. Ak je znak vlámania okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby pri právnej kvalifikácii oboch jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov, použije sa rovnako len raz, a to ako súčasť právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája prísnejšiu trestnosť činu (vzťah špeciality ako hmotnoprávny prejav zásady „ne bis in idem“).

Prvostupňový súd pochybil, keď „pripísal“ kvalifikáciu vlámania sa k trestnému činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a nekvalifikoval ho podľa § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. ako trestný čin krádeže spáchaný závažnejším spôsobom konania, nakoľko sa jedná o jednočinne sa zbiehajúce trestné činy, pričom pri krádeži sa jedná o vyššiu trestnú sadzbu. Pri trestnom čine krádeže spáchané závažnejším spôsobom konania podľa § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák., mal súd vychádzať z trestnej sadzby 3 - 10 rokov, pričom u mladistvého by sa sadzba znížila v zmysle § 117 ods. 1 Tr. zák. na polovicu, čiže na 1,5 - 5 rokov. Obvinenému L., vychádzajúc z § 194 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., okresný súd uložil trest odňatia slobody pri hornej hranici trestnej sadzby (6 mesiacov - 2,5 roka), vo výmere 2 roky (správne mal byť pri tejto právnej kvalifikácii, uložený v prvej polovici trestnej sadzby) s podmieneným odkladom na 3 roky. Nakoľko je z uvedeného zrejmé, že prvostupňový súd pri kvalifikácii trestného činu pochybil, avšak v konečnom dôsledku uložený trest vo výmere 2 roky je primeraným a zákonným aj vo vzťahu k vyššej trestnej sadzbe podľa § 212 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. (prvá polovica trestnej sadzby s podmieneným odkladom), vzhľadom na osobu obvineného mladistvého a jeho podiel na spáchaní trestnej činnosti, a teda jeho celkového zavinenia, tak zásadným spôsobom to neovplyvní postavenie obvineného.

Nakoľko dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i/ a podľa ods. 3 Tr. por. nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolanie ministerky s poukazom na § 371 ods. 5 Tr. por. aj v tejto časti odmietol.

Na základe vyššie uvedených úvah, najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania, preto dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky odmietol.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.